

втората часть на латинскиятъ, която, при общето сходство, е много по-кратка отъ нашите „Вопроси“¹⁵⁾. Но могло е да бжде и така, щото въ тоя памѣтникъ да влѣзе и не едно именно славянско богомилство. Ние знаеме, че съществувать гръцки рѣкописи отъ тоя апокрифъ, — на една отъ тѣхъ, която заключава въ себѣ си апокрифическиятъ разказъ за вопросите на св. Иоанна и за отговорите на Христа, указва Мангарелли въ Болонскиятъ каталогъ¹⁶⁾, — но не знаеме, съотвѣтствова ли тоя гръцки памѣтникъ на латинската албигойска редакция или на краткиятъ текстъ отъ руската редакция.

Ние ще да са запреме още на едно русско народно сказание, което има космогоническото сжджржание и апокрифическо свойство, и което и до днесъ още ходи изъ народътъ рѣкописно. Въ него ние така също ще да видиме слѣди отъ дуалистически предания за творението, които съставляватъ черта на богомилското учение.

Тая статья са нарича въ новите рѣкописи *Свитокъ божественнихъ книгъ*, — това заглавие както са види е ново и случайно, — но разказътъ за сътворението, който е съобщенъ въ това

¹⁵⁾ Въ старовременната руска редакция: „азъ Иоаннъ... помолихся къ Богу... сподоби мя раба твоего быти, услыши гласъ мой, и научи мя о пришествіи твоємъ, егда хоцещи прійти на землю... И слышахъ гласъ, глаголющъ ми: слыши праведный Иоанне!“ и пр. (Тихонр. 2, 174 слѣд.). Въ лагиската книга на конкорезците: „Ego autem interrogavi Dominum de die iudicii: Quod signum erit adventus tui? Et respondens dixit mihi: Cum consummabitur numerus iustorum etc.“ (Thilo, p. 894).

¹⁶⁾ Catalog. Ronon. 1784, стр. 298. Ср. въ книгата на Тило: Codex Apocryphus Novi Test. p. 885.